

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11
Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσᾶ 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ ΜΟΝ ΡΕΠΟ ΤΟΥ

ὦρα καλὴ ἴστην πρύμῃ σου,
Ἵτό μόν ρεπό θά πᾶς
Καὶ φεύγεις, φεύγεις τῇ βραστῇ
Τῶν Ἀθηνῶν λιακάδα,
Μὰ ἴσά μᾶς ἔχῃς ἴστην καρδιά
Καὶ σά μᾶς ἀγαπᾶς
Καὶ ἴτό Πεκίνο νὰ βρεθῇς;
Θέ νᾶσαι ἴστην Ἑλλάδα,

✱

Ἢ κάλλιο θᾶναι κι' ἡ Ἑλλάς
Μαζῇ σου ἴτό ταξείδι,
Κρυμμένη ἴτῃ μεγάλη σου
Βασιλικὴ καρδιά

Ὅπου ἔωρέσαν τόσα τῆς
Βασιλικὰ παιδιὰ
Μαζῇ μέ τό Φιλήμονα
Καὶ ξέχως τό Λεβίδη.

✱

ὦρα καλὴ ἴστην πρύμῃ σου,
Μᾶς φεύγεις Βασιληᾶ,
Ἀπάνω ἴτᾶ γενέθλια
Τοῦ φίλου σου Χαμίτη,
Καὶ πᾶς ἴστην πουπουλόφτιαστη
Τοῦ μόν ρεπό φωληᾶ,
Τὴν ὥρα ποῦ βρυχομανᾶ
Ἵτόν πόνο τῆς ἡ Κρήτη.

ΤΙ ΤΗΣ ΛΕΙΠΕΙ;

Και εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ Κράτους καὶ εἰς πολλὰς τῶν ἐπαρχιῶν πρωτευούσας ἡ ἀντιπολίτευσις εἶναι ἰσχυρὰ παρὰ τῷ φορολογουμένῳ λαῷ. Οἱ φόροι τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἔχουν ἐγγίσει πλέον τὸ μαχαίρι στὸ κόκκαλο. Πονεῖ καὶ φωνάζει τὸν πόνο του. Ὁ Ῥωμῆος εἶναι ἀνυπόμονος. Πληρώνει, ἀλλὰ θέλει νὰ ἰδῇ γρήγορα, γρήγορα, τὰ ἐκ τῆς φορολογουμένης τσίπης τοῦ ἀποτελέσματος. Εἶναι ἱκανὸς νὰ φυτεύσῃ τὸ δένδρον ἀφ' ἐσπέρας καὶ νὰ ζητῇ τὸ πρῶτ' καρπὸν ἀπ' αὐτό. Ἄν δὲν τοῦ δώτῃ καρπὸν τὸ πρῶτ', τίποτα δὲν τὸ ἔχει νὰ τὸ κόψῃ καὶ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ὡς ξύλον εἰς τὴν μπουγάδαν τῶν ἀσπρορρόυχων του. Ὁ Τρικουπὴς εἶναι ἀξίος θαυμασμοῦ, διότι κατώρθωσε νὰ τὸν φορολογῇ τόσων ἀμειλίκτως πείθων αὐτὸν ὅτι μόνον ἂν ἀποφασίσῃ νὰ γδαρθῇ μέχρ' αἵματος εἶν' ἐλπίς ν' ἀποκτήσῃ νέον δέρμα μὲ νέαν ὑπ' αὐτὸ ζώην. Αὐτὸς εἶπε ποτε: «Ἡ Ἑλλάς θέλει νὰ ζήσῃ!» Καὶ τὴν πέθανε μὲ τοὺς φόρους ὑποσχόμενος ὅτι θὰ τὴν ἀναστήσῃ αἰφνης ὡς ὁ Ἰησοῦς τὸν Λάζαρον. Ἄλλ' ἡ ἀνάστασις ἀργεῖ καὶ ὁ Λάζαρος πάει νὰ σαπίσῃ!

Οὐδέποτε ἀντιπολίτευσις εἶχεν ἰσχυρότερον ὑποστήριγμα παρ' ἡμῖν. Ὁ λαὸς δυστυχεῖ. Αἱ φυλακαὶ δὲν ἔχουν πλέον θέσεις διὰ τὰ θύματα τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, αἱ πτωχεύσεις τῶν ἐμπόρων ἡμῶν πληροῦσι στήλας στηλιτευούσας τὴν κυβέρνησιν ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Μωριάς μεταναστεύει εἰς τὴν Ἀμερικὴν ζητῶν ἐκεῖ τύχην, ἡ κλοπὴ θρασύνεται, ἡ χαρτοπαικτικὴ δὲν ἔχει πλέον ὄρια, καὶ ἡ αὐτοκτονία λυεῖ καθ' ἐκάστην τὴν σαιξπήρειον ἀπορίαν τοῦ Ἀμλετ. Ἐξ ἄλλου δὲ ἡ Κυβέρνησις, ἐν συμπαίγνῳ μετὰ τῆς βασιλείας, ἐμπορεύεται τὸ ἔθνος ὑπὲρ αὐτῆς τῆς χαρίζει κτήματα ἐπὶ κτημάτων κολακεύουσα τὰς δύο μεγαλειτέρας αὐτῆς ἀρετάς, τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὴν πλεονεξίαν, τόσον ὥστε νὰ τὴν σύρῃ πλέον ἀπὸ τῆς ῥίνος καὶ νὰ τὴν ἔχῃ μεταβεβλημένην εἰς μηχανὴν ὑπὸ αὐτομάτως, ἀνεξελέγκτως ὑπογράφουσαν. Μεθ' ὅλα ταῦτα

ὅμως ἡ Ἀντιπολίτευσις τοῦ λαοῦ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν δὲν κάμνει τίποτε.

Τί τῆς λείπει;

Ἄν ἡ κυβέρνησις ἔχῃ ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα εὐχαριστημένην ἐξ αὐτῆς βασιλείαν καὶ τὴν μερίδα τῶν χορτασμένων ἐκ τῶν μερίδων αὐτῆς καὶ τὴν μερίδα τοῦ ἐλπίζοντος ἐπ' αὐτὴν λαοῦ, ἡ Ἀντιπολίτευσις ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς ὅλους τοὺς ἀπηλπισμένους ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, ὅλους τοὺς ἐλπίζοντας ἐπ' αὐτὴν, ὅλους τοὺς θέλοντας παύσαι ἀπ' τῆς Γορτυνίας μας κι' ἄς εἴν' καὶ μπαλωμένο.

Τί τῆς λείπει τῆς ζωτῆρας Ἀντιπολιτεύσεως, τῆς σφριγηλῆς αὐτῆς καὶ ὀργώσης πρὸς τὴν Ἐξουσίαν ἀνδρογυναίκα;

Τῆς λείπει, μεθ' ὅλους τοὺς περὶ αὐτὴν ἄνδρας, ὁ ἀληθὴς ἀνὴρ.

Εἶναι, ἐν μέσῳ τόσων ἀνδρῶν, παραδόξως ζωντοχόρα.

Αὐτὸ τῆς λείπει.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Τί μέτρα ἔλαβεν ἐπειγόντως ὁ κ. Λάσκαρης, σίσθανοεὶς αἰφνης φουρτούναν στὰ βρακιά του.— Μόλις ὑπέφωσκεν εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ ταμείου τοῦ ἡ ἀμειλίκτος ἐξέλεγξις καὶ ὁ κ. Λάσκαρης ἔσπευσε νὰ μεταβιβάσῃ τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν γυναικάδελφόν του. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ὅσα οἰκόπεδα εἶχε κι' ἐδῶ καὶ ἐν Ἀθήναις, τὰ μετεβίβασεν εἰς αὐτὸν ἀντὶ τοῦ εὐτελεστάτου ποσοῦ τῶν 8,000 δραχμῶν. Εἰς δὲ τὴν γυναικά του μετεβίβασε τὸ πρὸ δλίγων ἡμερῶν ἀγορασθὲν ἐν ὁδῷ Πατησίων σπῆτι του, ἀντὶ 27,000 δραχμῶν καὶ λέγει εἰς τὴν δῆλωσίν του, ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ ἦσαν τῆς συζύγου του καὶ οὐχὶ ἰδικὰ του.

Βρὲ ποῦ τὴν πᾶν τὴν κλάρὰ μερικοῖς;

✱

Ἕνας Γρηγοράκης καὶ δύο ὑπουργοί.— Πέντε

— 27 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 27 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ὁ ἐφέντης ἐστῆθη σύννους πρὸ τῶν γωνιοκορῶν προφυλαίων τοῦ Βαγιαζητιῆ, ἥτοι τοῦ τζαμίου τοῦ Βαγιαζήτ.

Ἡ σκιά τῶν προαιωνίων κυπαρίσσεων προεβάλλετο ἐπὶ τῆς λεκάνης τῆς ὀκταγώνου κρήνης· τὸ ὕδωρ ἔρρεεν ἡδέως μορμυρίζον εἰς τὴν μαρμαρίνην δεξαμενὴν, ὅπου αἱ λευκαὶ περυσταὶ, αἱ ἀδιαλείπτως περιπτάμεναι περὶ τὸν τροῦλλον τοῦ τεμένους, καθίπταντο ὡς χιόνος νιφάδες, ἵνα πῶσιν εἰς τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο κύπελλον, τὸ ἐκ παρίου λίθου λαξευτόν.

Τὸ ἄσμα τῶν μονεζιμ καλούντων εἰς προσευχὴν τοὺς πι-

στοὺς κατήρχετο σοβαρὸν καὶ βραδύ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὀξυκορῶν μινάρედων.

Ἦτο ἡ μελαγχολικὴ ἐκείνη ὥρα, καθ' ἣν σιγᾷ ἡ τουρκικὴ πόλις καὶ ἄρχεται ἡ ζωὴ ἐν Πέρᾳ, ἡ ὥρα καθ' ἣν ἀνάπτονται οἱ ἀστέρες εἰς τὸ στερέωμα, ἐνῶ φωτίζονται τὰ καφεῖα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ προαστείου.

Ἡ πασῶν εὐνοϊκώτερα ὥρα ὅπως περιφέρῃ τοὺς βεμβασμούς σου ἀνὰ τὰς μονήρεις ὁδοὺς τῆς Σταμπούλ.

Ὁ Μουράτ δὲν εἶχε βεβαίως τὴν ἀξίωσιν ν' ἀνακαλύψῃ κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν τὰ κειμήλια τῆς ἑλληνικῆς αυτοκρατορίας, ἀλλὰ δὲν εἶχε καθόλου σκοπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκόν του.

Συνήθως, ποτὲ δὲν παρουσιάζετο εἰς τὸ χαρέμι τῆς μητρὸς του πρὸ τῆς δεκάτης ὥρας. Ὅθεν τῷ ἔμενε πολὺς χρόνος διαθέσιμος, καὶ ἐπειδὴ εἶχε τὴν κεφαλὴν μεστὴν ἐκ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ Ἀπτούλ Κερίμ, ἀπεφάσισε νὰ βίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὴν τετειχισμένην πύλιν τῆς ὁποίας ὁ χατζής τῷ ὑπενθύμισε τὴν παράδοξον παράδοσιν.

Ὅχι διότι ἐπίστευσε πολὺ εἰς τὴν ἀρχοῦντως σκοτεινὴν ἄλλως διαβεβαίωσιν τοῦ ἑλλήνος χρονογράφου.

«Διὰ τοῦ Καπαλοῦ Καπουσί, ἔγραφεν ὁ συγγραφεὺς τοῦ χειρογράφου, ὀφείλει νὰ διέλθῃ ὁ μέλλων ν' ἀνεύρῃ τὸν θησαυρόν».

Νὰ διέλθῃ! Πῶς ἔπρεπε νὰ ἐξηγηθῇ ἡ λέξις αὕτη; Ἐσήμαινεν ἄρ' ἔστιν ὅτι ὁ χρυσοδόφης ἔπρεπε νὰ κρημνίσῃ τὸ τεί-

μηνῶν μισθοὺς εἶχε προκαταβάλλει ὁ δυστυχὴς Γρηγοράκης εἰς δύο ὑπουργοὺς καὶ τὴν βουλευτικὴν ἀποζημιώσιν των, ὡς ἂν ἦσαν ἡσφαλισμένα καὶ τὰ ὑπουργικὰ καὶ τὰ βουλευτικὰ ἐδώλιά των. Δὲν ἀποδεικνύει ἀρά γε τοῦτο ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐθεώρει ἀσφαλῆ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Δηλιγιάννη καὶ δὲν ἔκρυπτε δι' αὐτὸν τ' ἀποκαλυφθέντα ἑκατομμύρια ;

Ὁ διάδοχος καὶ τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς.— Ἐκ τῆς ἐν Βώλῳ ἀξιολόγου ἐφημερίδος τοῦ λαοῦ **Θεσσαλίας** ἀποσπῶμεν τὸ ἐξῆς ἐπίκαιρον :

Κατόπιν τοσούτου καὶ τηλικούτου πατάγου διὰ τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς ἀπέστειλεν ἐκ Γερμανίας κατευθεῖαν πρὸς τὸν εἰσαγγελέα κ. Μ. Κυργούσιον δ ρ α χ μ ἄ ς 250 μ ὄ ν ο ν ὁ ἐπίδοξος τοῦ Βυζαντινοῦ θρόνου, ἥτοι τὸ ἡμισυ ποσὸν προσφοράς τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Ἄνακτος. Γνωστὸν τυγχάνει τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια μισθοδοτεῖται ἀδρῶς μὲ δύο ἑκατομμύρια δραχμᾶς, ἰδιαιτέρως δὲ τῇ κολακευτικῇ τοῦ γ. Τρικούπη προσφορᾷ τῆς Μανωλάδος πρὸς τὸν διάδοχον 70,000,000 ἀξίας καὶ τῶν 250 χιλιάδων δραχμῶν ὡς ἐπιμισθίου. Ἐκ τούτων δὲ πάντων τῶν παροχῶν ἡ δὴ βασιλικὴ οἰκογένεια ἔδωκε διὰ τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς δραχ. 750 μόνον οὐχὶ στρογγύλας, ἀλλὰ χαρτίνας. Τοῦς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν παρὰ δειγματικὴν των ταύτην θυσίαν.

Ἐκλεπτε ἢ δὲν ἔκλεπτε καὶ ὁ Γρηγοράκης;— Ἰδοὺ ἐν ζήτημα καθ' ὃ ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι ὑπὲρ τοῦ φυλακισμένου τῶς κεντρικοῦ ταμείου. Χθὲς ἤρχισε νὰ παραδίδῃ ὁ Γρηγοράκης εἰς τὸν διάδοχόν του Καλογερῆν τὸ Ἐκκεντρικὸν ταμεῖον, ἀλλ' ἡ παράδοσις αὐτῇ δὲν θὰ χύσῃ πληρὴς φῶς εἰς τὴν μυστηριώδη του διαχείρησιν, ἐὰν δὲν χῶσῃ εἰς τὸν λαθῦρινθον αὐτῆς τὸν μύτον τοῦ τὸ Γενικὸν Λογιστήριον, ἥτοι ἡ ἀρχὴ ἥτις ὤφειλε καὶ εἶχε καθήκον πρὸ πάσης ἄλλης νὰ γνωρίζῃ τί παρὰ ἔκρυβε τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον, χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ ἀνάγκη τοιαύτης ἐξελέγξεως οἷα ἡ σήμερον παρ' αὐτοῦ ἐνεργηθησομένη. Ὁ λαὸς περιμένει ἀνυπομόνως τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελέγξεως αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ οἱ φανατικώτεροι Τρικουπισταὶ ἀποροῦν πῶς τὸσον ἀργὰ διέκρινεν, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς παντοκρατορίας του, ὁ δαιμόνιος πανθυπουργὸς τὰ χάλια

τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου. Ἐν Ἀγγλίᾳ βεβαίως θὰ ἡναγκάζετο νὰ παραιτηθῇ ὡς ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν τουλάχιστον, κατόπιν τοιαύτης οἰκονομικῆς μυωπίας.

Μία δημοσία.— Ἡ ὁδὸς Πατησίων ἀνήκει εἰς τὸ Δημόσιον, καθὼς τόσαι ἄλλαι τῆς πόλεως ὁδοί. Τὸ δημόσιον δὲν εἶναι βέβαια ζημιωμένον ἐφέτος, ἀφοῦ σκαλίζουν τὰ ταμεῖα τοῦ ἀνακαλύπτῃ ἑκατομμύρια. Ἡ δημοσία ὁδὸς Πατησίων διατὶ δὲν καταδρέγεται ; Δὲν εἶναι βάρβαρον, σκαιὸν καὶ ἀτιμὸν νὰ μὴ ῥίχνῃ εἰς αὐτὴν ἓνα βαρέλλι νερὸ τὸ δημόσιον, ἀφοῦ καὶ μὲ κρασί θὰ ἡδύνατο νὰ τὴν καταδρέχῃ, ἂν ἤθελε, κατόπιν τῶσων αὐτοῦ ἰσοζυγίων, καὶ περισσευμάτων ; Ἐνα βαρέλλι νερὸ τοῦλάχιστον δὲν περισσεύει ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητον **περίσσευμα** τοῦ Ξηνταράκου ;

Δὲ ντρέπεται τοῦλάχιστον τὸ πλούσιο Δημόσιον, ἀφοῦ ὅπως ὅπως καὶ μ' ὅλην τὴν φτώχεια του, ὁ ἄημος, κάπως ἤρχισε νὰ ραντίζει τοὺς δρόμους του ;

Τὸ ρεζιλικὶ τοῦ Μεγαλοσταύρου.— Ἀνεβλήθη, λέγουν, ἐπ' ἀόριστον, ἡ ἀπονομὴ τοῦ Μεγαλοσταύρου μας εἰς τὸν Σουλτάνον. Ἀλλ' αὐτὸ, νομίζομεν, δὲν ἀρκεῖ. Ὅπως ἱκανοποιηθῇ καὶ ὁ δούλος καὶ ὁ ἐλεύθερος Ἕλληνησμός, ἔπρεπεν ἡ βασιλεῖα καὶ ἡ κυβέρνησις ἡμῶν νὰ εἶχον τὸσον θάρρος, ὥστε νὰ ἔρριπτον, ὡς γάντι προκλητικόν, τὸ **Ἰμτιγάζ** εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Χαμητ καὶ ἄς ἄφιναν τὸν Μεγαλόσταυρον ἐκεῖνον, τὸν ἀδαμαντοκόλλητον, νὰ τὸν φορέσῃ ὁ Βασιλεὺς τοῦ θά 'παίρνε τὴν Πόλιν.

Ῥαφτόπουλος καὶ Βλαχάνης.— Ὁ Ῥαφτόπουλος ἀπολογούμενος εἶπεν ὅτι διέπραξε τὴν κλοπὴν τοῦ Φεαρδᾶν διὰ ῥήξεως, διότι ἔσπασε τὸ τζάμι, ὅχι γιὰ νὰ μπῇ, ἀλλὰ γιὰ νὰ βγῇ. Ὁ ἡμέτερος Βλαχάνης ὅμως τοῦ βάζει καθ' ὅλα τὰ γυαλιά, διότι δύναται ν' ἀποδείξῃ ὅτι καὶ γιὰ

χίσμα Μωάμεθ τοῦ Β', ἡ ἐνόει ὅτι ὑπῆρχεν ὁπῆ τις εἰς τὸ τεῖχος, ῥήγμα τι φέρον εἰς ὑπόγειον ἐστρωμένον ὑπὸ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων ;

Ὁ Μουράτ ἐνόμισεν ὅτι ἡδύνατο νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τῆς φράσεως, ἐπιθεωρῶν ἐπιμελῶς τὸ κατὰ διαταγὴν τοῦ Πορθητοῦ ἑγερθὲν τεῖχος.

Ἐν αἰθρίᾳ νυκτὶ, ἥτο δυνατὴ ἡ ἐπιθεώρησις αὕτη, ὁ δὲ ἐφέντης δὲν ἐκινδύνευε νὰ συναντήσῃ ὀχληροὺς μάρτυρας εἰς τὰ μέρη ὅπου ἐπορεύετο.

Οἱ πολῖται τῆς Σταμποῦλ εἶναι οἱ καθιστικώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου.

Ὁ Τοῦρκος δὲν περιπατεῖ. Πηγαίνει ὅπου ἔχει ἐργασίαν, ἡ κάθηται καὶ ἀναπαύεται.

Οἱ χριστιανοὶ οἵτινες κατοικοῦν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτὴν ξένοι δὲν περιφέρονται ἔξω τοῦ Πέρα, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. (*)

Ὅθεν, ἐκτὸς ἂν ὑποθέσῃ τις ὅτι ῥεμβαστικός τις Ὁσμανλῆς ἢ Εὐρωπαῖος ἦλθεν ἀκριβῶς νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν αὐτῇ ὅπως ἀναπνῇ τὴν ἐσπερινὴν αὐραν ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου τοῦ Κουλε καπουσί, ὁ Μουράτ δὲν ἐφοβείτο μή τις ἐνοχλήσῃ αὐτόν.

ᾠδεύσε πρὸς τὸ περιτεῖχισμα διὰ τῶν στενῶν ὁδῶν τῆς ἀρμενικῆς συνοικίας τῶν Ψαμαθίων καὶ ἐξῆλθε τῆς πόλεως

διὰ τῆς πύλης τῆς Σηλυβρίας, ἥτις εἶναι ἡ πρώτη πρὸς βορρᾶν τῆς τετειχισμένης.

Εἵτα στρέψας πρὸς τὴν θάλασσαν διηυθύνθη πρὸς τὴν πολυθρόνητον εἴσοδον ἣν ἐκλείσεν ὁ πορθητῆς τῷ 1453.

Ἡ ὁδὸς ἣν ἐτράπη ἐκτείνεται κατὰ μῆκος τῆς τάφρου, ἣν ὤρυσαν οἱ πρόμαχοι τοῦ Βυζαντίου, καὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους αὐτῆς συνορεύει πρὸς νεκροταφεῖον ἐκτενόμενον ἀπὸ τῶν Ἐπτὰ Πύργων μέχρι τοῦ Τῶπ-καπουσί, τῆς πύλης τοῦ Κανονίου, ἥτις εἶναι ἐγγὺς τοῦ ῥήγματος ὅπου ἐγένετο ἡ ἐφοδος δι' ἣς παρεδόθη τὸ αὐτοκρατορικὸν ἄστυ εἰς τὰ τέκνα τοῦ Ὁσμᾶν.

Ἡ θέσις ἔχει τι τὸ πένθιμον καὶ μεγαλοπρεπές.

Ἀριστερᾷ τὸ ἀπέραντον κοιμητήριον ὅπου τὰ τέκνα τῶν νικητῶν προσδοκῶσι τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως.

Δεξιᾷ, τὸ δούλωμα ἡμικρημισμένον, τὸ τεῖχος διερρωγός, ὅπερ φαίνεται ὥσει διασχισθὲν ὑπὸ τῆς σπάθης Μωάμεθ τοῦ Β' καὶ δεικνύει εἰσέτι υπερηφάνως τὰ χαίνοντα ῥήγματά του, καθὼς δεικνύει γέρων στρατιώτης τὰς οὐλὰς του.

Οὐδεὶς θόρυβος ἐτάρασσε τὴν σιγὴν τῶν μελαγχολικῶν ἐκείνων ἐρημιῶν. Μόλις ἤκουες μορμυρίζουσιν τὴν ἀσθενῆ πνοὴν τῆς αὔρας, ἥτις ἤρχιζε νὰ πνέῃ ἀπὸ τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ.

Ὁ Μουράτ, καταμαγευμένος ἐκ τῆς ἀπομονώσεως ταύτης, ἐπετάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἐφθασε μετ' ὀλίγον πρὸ τῆς μυτηριώδους ἐκείνης Καπαλοῦ Καπουσί, ὅπου ἔσως ὁ πατὴρ του

(*) Ἐννοεῖται ὅτι ἀπὸ τίνος κάπως ἡλλαξαν τὰ πράγματα.

νά μπῆ και γιὰ νά βγῇ δὲν ἠναγκάσθη ποτὲ νά σπάσῃ τζάμι.

ΚΛΟΠΙΜΑΙΑ

Ὁ Ἀλφόνσος Κάρρ ἐπιτιμᾷ οὕτω τὰς ἀποκαλυπτούσας τὰ θεία γητρά των διὰ τοῦ δεκολτέ.

— Προσφιλεῖς μου κυρία, ἀναφωνεῖ εὐγλώττως ὁ συγγραφεὺς τῶν Σφηκῶν, ὅσαι ὤμων, διὰ τοῦ δεκολτέ των, παρουσιάζουν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἀνδρός πολὺ δυνατὰ δείγματα τῶν θελημάτων αὐτῶν, ἀπατώνται, ἂν πιστεύουν ὅτι οὕτω γεννῶσι τὸν ἔρωτα. Μόνον λάχνους φαντασίας ἐξεγείρουσι προκαλοῦσαι ἐπιθυμίας σφοδρὰς ὥστε ἀλλὰ παροδικὰς, ἥκιστα καταλλήλους ὅπως διαθρύψωσιν ἔντιμον φιλαυτίαν.

Συγγνώμην, εὐσεβῇ μου χριστιανῇ ΡΑΜΠΑΓΑ, ἂν σοὶ γράφω τοιαῦτα πράγματα ἐν μέσῃ τεσσαρακοστῇ, ἀλλ' οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Ἀλφόνσου Κάρρ μοὶ ἐνθυμίζουν τὸν θυτικὸν ἱεροκήρυκα ἐκεῖνον ὅστις ἔλεγεν ἀπὸ τοῦ ἁμῶντος περὶ τοῦ ἔρωτος.

— Ἐὰν τοῦλάχιστον διήρκει τῆς μεθόλου τοῦ ἡδουπαθείας ἡ ἀπόλαυσις ἓνα αἶψον, ἂν διήρκει ἐν ἔτος, ἂν διήρκει μίαν ἡμέραν, ἂν διήρκει μίαν ὥραν, θὰ ἐνόουν ἴσως ὅτι ἤξιζε νὰ τὴν πληρῶνῃ τις, εὐλογημένοι χριστιανοί, διὰ τῆς αἰωνίου τοῦ σωτηρίας, ἀλλὰ ὄχι... πλάτς πλάτς, πλάτς, πλάτς... καὶ ἰδοὺ σὺ κολασμένος.

Ὅλῃγοι ἄνδρες χριστιανοί θὰ εἶχον ἀνάγκην ἐξομολογήσεως ὅπως μεταλάβωσι τῶν ἀγράντων μυστηρίων, ἐὰν ἡ ἀμαρτία δὲν ἔλεγε τῇ πνευματικῇ: «Ζήτησε τὴν γυναῖκα!»

Ἡ κυρία Κ. ἔχει κόρην νοστιμιωτάτην, ἀλλὰ τῇ φαίνεται ὅτι δὲν πολιορκεῖται τόσῃ προθύμως ὑπὸ τῶν γαμβρῶν.

Διὰ τοῦτο προσπαθεῖ νὰ τὴν παρουσιάξῃ μὲ ὅσῳ τὸ δυνατόν τολμηρότερον δεκολτέ, ὡσάκως τὴν συνοδεύει εἰς ἐσπερίδα.

Ὁ κ. Δ. τοῦτο βλέπων κάμνει παρατηρήσεις εἰς τὴν μαμά.

— Κυρία μου, τῇ λέγει, μὴν τὴν ἀποκαλύπτете τόσο, ἂν θέλετε νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ ἐπὶ τέλους κανένας γαμβρός.

Μεταξὺ δύο κοκκίων εἰς τὸν περίπατον τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος:

— Ναί, νὰ σὲ χαρῶ, ὁ ἄνδρας μου μὲ ἀπάτησε πάλι, χθὲς μὲ μιά καινούργια.

— Θὰ ὑποφέρῃς, καυμένη!

— Ἀμπά! Καθόλου. Εἴμεθα ἴσα κι' ἴσα.

Ῥαφτόπλ.

—

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙ ΟΠΛΟΦΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΥΜΜΑΖΕΤΑΙ. Εἰς τῶν πρακτόρων τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου, ὁ γνωστότατος ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον Δράκος, ἐκάθητο προχθὲς τὴν νύκτα μετὰ φίλων τοῦ ἐξωθεν ἐνὸς τῶν παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν—Αυαρίου καφεῖων, ὅτε ἀφῆνης ἡσθάνθη πόνον εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. Χωρὶς ν' ἀκουσθῇ κρότος πιστολίου, σφαῖρα διήλθε μεταξύ τοῦ δαίχτου καὶ τοῦ μέσου δακτύλου αὐτῆς. Ἡ σφαῖρα αὕτη, ἡ ἀθόρυβος, ἀνῆκεν εἰς φλωμπέρ. Ὁ παθὼν προσήλθεν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ ἐξέθεσε τὰ τοῦ παθήματός του. Ἀλλ' ὁ γραμματεὺς αὐτῆς οὐδεμίαν ἔδωκε σημασίαν εἰς τὸ γεγονός.

— Ἀ! εἶπε, δὲν εἶναι τίποτε οὔτε εἰς τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον θὰ σημαιωθῇ καν. Αὐτοὶ ἐσκόπευαν γιὰ δοκιμὴν.

Ὡραῖον αὐτὸ διότι, καθὼς ἐπληροφορήθημεν, οἱ σκοπεύοντες οὕτω γιὰ δοκιμὴν, ἦσαν ἐκ τῶν ἀφοσιωμένων εἰς τὸ κόμμα παληκαρίων, τὰ ὅποια, φαίνεται, ἔχουν ἐντολὴν νὰ γυμνάζωνται ἔτσι ὅτ' ἀβουθᾷ, γιὰ νὰ βαροῦν ὅτ' οὐκ ἔστιν ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης. Πήγαινε τώρα σὺ Ἀστυνομία, νὰ συμμαζέψῃς τὴν ὀπλοφορίαν, ἀφοῦ τὸ κόμμα τὴν ὑποστηρίξῃ τόσο ὥστε καὶ νὰ ὀπλιζῇ μὲ δολοφονὰ φλωμπέρ τὰ παληκαρία του, διὰ νὰ μὴ ξεχνοῦν τὴν τέχνην!

—

Κον. Ι. Μ. Μ. Κόρινθον.—Συνδρομή σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.

Παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ

«Ῥαμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.

ἦλθε πολὺ πρὸ αὐτοῦ ὅπως ἐξετάσῃ τὰς παλαιὰς πέτρας.

Ἡ τάφος, εὐρυτάτη καὶ ἱκανῶς βαθεῖα, εἶναι στεγνὴ ἀπὸ αἰῶνων ἢ δὲ διάβασις αὐτῆς δὲν εἶναι δύσκολος.

Ὁ ἐφέντης δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ καταβῇ εἰς αὐτὴν καὶ ν' ἀναρριχθῇ ἀπέναντι, ὅπου ἐπὶ τοῦ ἐτέρου χεῖλους τῆς τάφρου ἐρεῖδονται αἱ βάσεις τοῦ βυζαντινοῦ τείχους.

Μετ' ὀλίγον ἤγγισε τοὺς τεραστίους ὀγκολίθους οὓς ἡ χεὶρ τῶν νικητῶν συνεσώρευσε καὶ στερεῶς συνέπηξε.

Τὸ κτίσιμον ἀντέσχε κατὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ πανδαμάτορος χρόνου καὶ ἔφραττεν εἰσέτι τὴν διόδον ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τῆς ἐψίδος.

Ὁ Μουράτ ἐγονυπέτησε πρῶτον, οὐχὶ ὅπως ἐπικαλεσθῇ τοῦ Προφήτου τὴν ἀρωγὴν, ἀλλ' ὅπως ἐρευνήσῃ μήπως ὑπῆρχεν ὑπὸ τὴν βᾶσιν τοῦ τείχους, στόμιον ὑπογείου.

Οὐδὲν τοιοῦτον εἶδε. Αἱ θεμελιώδεις βάσεις τοῦ τειχίσματος ἐφαίνοντο βαθεῶς ἐρριζωμέναι εἰς τὴν γῆν, ὃ δὲ ἐφέντης οὕτε ὅπῃν παρετήρησεν οὔτε ῥωγμὴν.

Ἀνηγέρθη καὶ ὑποχωρήσας ὀλίγα βήματα, ἐξήτασε τὸ ἄνω μέρος τοῦ τείχους.

Εἶχε νυκτώσει, ἦτο ἀληθὴς ἀνατολικὴ νύξ, αἰθρία, ἔναστρος, σχεδὸν φωτεινὴ.

Ὅθεν ὁ Μουράτ θὰ διέκρινε κάτωθεν ῥωγμὴν τινα, χαρῆμα, διακοπὴν συνεχείας οἰανδῆποτε ἐν τῷ λιθίνῳ ὀχυρώματι ὅπερ ἀπέφραττε τὴν παλαιὰν πύλην δι' ἧς ἐξῆλθον οἱ τοῦ Βυζαντίου πρόμαχοι.

Τὸ τεῖχοςμα τοῦτο ἐκαλύπτετο μὲν ἐνιαχοῦ ἐκ τῶν παρασίτων φυτῶν τὰ ὅποια φύονται ἐπὶ τῶν ἐρειπίων καὶ δυνατόν ἦτο νὰ κρύπτηται ὑπὸ τὸν κιστὸν ἀνοιγμάτων.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅμως τὸ ἀνοιγμα τοῦτο θὰ εὕρισκετο εἰς τόσῳ μέγα ὕψος, ὥστε δὲν θὰ τὴ ἐφθάνεν ὁ θησαυροθήρας.

Δὲν ἠδύνατο καν νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὑπῆρχε τοιοῦτον ἀνοιγμα διότι δὲν εἶχε κλίμακα εἰς τὴν διάθεσίν του, καὶ ἀνευ κλίμακος ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναρριχθῇ μέχρι τοῦ καταμέσου λίθου τοῦ θόλου.

Ἀπὸ τοῦ πρώτου βήματος, ὁ Μουράτ προσέκοπτεν εἰς δυσχερείαν, ἥτις τὸν ἐρριψεν εἰς πολλοὺς διαλογισμοὺς, καὶ ταχέως παρεδέχθη ὅτι ἐν βρασμῇ ἀπερὶσκέπτου ἐνθουσιασμοῦ, περιεπλάκη εἰς ἄφρονα ἐπιχειρήσιν.

Ἐπὶ πλέον δὲ ἡ ὥρα δὲν ἦτο παντάπασι κατάλληλος διὰ λεπτομερῆ εξέτασιν τῶν ἐρειπίων τοῦ Βυζαντίου, καὶ ὁ Μουράτ ἀπεφάσισε νὰ ἐπανακώμψῃ αἰκάδε.

Ἀλλ' ἐπέστρεψε διὰ τῆς μακροτέρας ὁδοῦ. Ἡ ἐρημία καὶ ἡ γαλήνη λαμπρᾶς ἐσπέρας ἐκίνουν εἰς ρεμβασμὸν, εὕρισκετο δὲ ἐν πνευματικῇ διαθέσει ἥτις τὸν ὥθησεν εἰς τὸ νὰ ἐπικτείνῃ τὸν περίπατόν του διὰ μέσου τῶν ἐρημῶν τόπων.

Ἐρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν τετειχισμένην πύλην, διήλθεν ἐκ νέου τὴν τάφρον, ἀνέβη πάλιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπανάλαβε τὸν δρόμον δι' οὗ εἶχεν ἔλθει, σκεπτόμενος ἐν ταύτῃ περὶ τῆς Ἐρριέττας καὶ τοῦ Μαχμούτ Βέη, τῶν κειμηλίων τοῦ στέμματος τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τοῦ βδελυροῦ Παπάζογλου.